

Arrest

nr. 118 941 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Funcling VDC (Village Development Committee) (district Taplejung).

U werkte van 2049 (Nepalese kalender; stemt overeen met 1992/1993 volgens de Gregoriaanse kalender) tot 2065 (2008/2009) voor de SNV Netherlands Development Organisation (voorheen Stichting Nederlandse Vrijwilligers) in allerlei districten van de Mechi Zone in Nepal. U startte als technicus en na drie jaar werkte u vervolgens als kantoor assistent voor het Mechi Hill Region Development Programme (MHDP). Als werknemer bij het MHDP reisde u voortdurend rond in de Mechi zone en woonde u in verschillende districten in oostelijk Nepal.

Aanvankelijk kwamen de maoïsten donaties vragen en later waren het activisten van de Limbuwan die naar jullie kantoor kwamen om van elke werknemer een donatie te vragen. Iedereen droeg bij volgens zijn eigen financiële capaciteiten. U gaf meestal 5000 Nepalese roepies (NR).

U werd vanaf toen ook al gevraagd om hun partij te vervoegen en hen te helpen. Dit hebt u altijd geweigerd.

De organisatie waarvoor u werkte kreeg veel druk te verduren van de Limbuwan. Ze diende uiteindelijk haar veldwerk stop te zetten.

U diende uw job te verlaten omdat de SNV zich in 2065 (2008/2009) volledig terugtrok uit Oost-Nepal. U kreeg wel een royale ontslagvergoeding, waardoor de United Limbuwan State Force donaties bleef vragen.

Sinds het verlies van uw job, betaalde u nog twee keer: u gaf hen 10000 NR en 50000 NR. U kreeg tevens 8 à 10 brieven waarin hun eisen werden uiteengezet. Drie van deze brieven hebt u persoonlijk in ontvangst genomen. Ook telefonisch werden u en uw familie gevraagd om donaties.

U werd in de 8ste maand van 2066 (november/december 2009) aangevallen in Ilam toen u op een motorfiets zat. Zelf werd u niet gewond, maar uw neefje, K.G., zat achteraan op de motor en werd gewond doordat hij werd geslagen. Jullie konden echter ontkomen.

Omwille van al deze bedreigingen dacht u dat u op een soort van zwarte lijst stond van de United Limbuwan State Force. Sindsdien besloot u op verschillende plaatsen bij vrienden in Oost-Nepal te wonen, zoals in de districten Ilam en Panchthar, om uw belagers te vermijden.

Toen u niet meer in uw dorp in Taplejung woonde, werd uw familie bedreigd door uw belagers. Gedurende twee jaar kreeg u twee of drie keer per maand bedreigingen.

U woonde reeds twee maanden bij een neef, S.G. genaamd, in Ithara (district Sunsari) toen zijn huis op 12/2/2068 (26 mei 2011) werd omsingeld door groepjes mensen die vandalisme pleegden. U denkt dat het leden van de Limbuwan partij waren die u zochten en die te weten gekomen waren waar u verbleef. U kon ontsnappen via de achterdeur.

Enkele dagen later verliet u Nepal en op 16/2/2068 (30 mei 2011) kwam u aan in Delhi (India).

Op 11 juli 2011 vertrok u naar Frankrijk.

De volgende dag, op 12 juli 2011, vroeg u asiel aan in België.

In 2069 (2012) hoorde u via uw familie dat uw neefje K.G. in Kathmandu werd vermoord door Limbuwan omdat hij op hun zwarte lijst stond.

Een jaar na uw vertrek uit Nepal vluchtte ook uw echtgenote uit Nepal door de problemen en ging ze werken in Dubai.

U beschikt over uw rijbewijs, een brief van de United Limbuwan State Force waaruit blijkt dat u en uw familie gevraagd worden om een donatie en waarbij u verzocht wordt om de partij te vervoegen, een verklaring van de VDC Fungling (district Taplejung) die stelt dat u de oom bent van K.G. die in de 12de maand van 2068 (maart/april 2012) werd gedood te Kathmandu door Limbuwan activisten, een lidkaart van de RPP-N afgegeven in 2064 (2007/2008), een aanbevelingsbrief d.d. 28 januari 1998 vanwege de SNV waaruit blijkt dat u sinds 1993 voor de Mechi Hill Development Programme werkte en vanaf 1996 als kantoor assistent, twee tijdelijke contracten opgemaakt in 2004 en 2006 waaruit blijkt dat u een werknemer was van SNV/Nepal, en twee opleidingscertificaten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst te worden gewezen op een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Nepal naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten die de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. U bent immers niet met zekerheid op de hoogte onder welke identiteit (naam, geboortedatum, geboorteplaats) u naar België bent gereisd. U verklaarde dat u louter wist dat het reisdocument een Nepalees paspoort was.

Gezien u anderhalve maand voor uw vertrek uw eigen Nepalees paspoort en uw staatsburgerschapskaart (Nagarikta Pramanpatra - vergelijkbaar met identiteitskaart) diende af te geven aan de smokkelaar, vermoedt u met uw eigen paspoort en onder uw eigen naam te hebben gereisd; zekerheid had u hierover echter niet. U wist evenmin of het door u gebruikte reisdocument een visum bezat.

Uw uitleg voor uw gebrekkige kennis in verband met uw reisdocumenten, met name dat u nooit in het reisdocument hebt gekeken, dat de smokkelaar u het paspoort uitsluitend gaf bij de immigratiediensten en dat de smokkelaar u niet had geïnformeerd over de identiteit waaronder u zou reizen (CGVS, p. 10-12), kan niet overtuigen.

Uw verklaringen stemmen immers niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen.

Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook sterk vermoeden dat u uw werkelijke reisdocumenten en de informatie die zich daarin bevindt achterhoudt.

Dit brengt uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enigszins ondermijnd omwille van enkele opvallende vaagheden in uw verklaringen op het Commissariaat-generaal.

U verklaarde dat de Limbuwan activisten uw naam op een zwarte lijst van gezochte personen hebben gezet omdat u hun eisen niet inwilligde.

Uit een analyse van uw verklaringen blijkt echter dat dit blote beweringen zijn en u niet concreet kon maken dat u daadwerkelijk op een lijst van gezochte personen staat. U leidde dit immers enkel af uit het feit dat u een aantal brieven en telefonische bedreigingen ontving vanwege de Limbuwan die wilden dat u geld doneerde.

Ook uw bewering dat het huis van uw neef in Sunsari door Limbuwan omsingeld werd omdat ze u zochten, is eveneens louter op hypothesen van uwentwege gebaseerd. U zag immers enkel dat ze rond het huis vandenstreken hadden gepleegd (CGVS, p. 13-14, p. 17 en p. 19).

Uw verklaring dat uw neefje K.G. – met wie u samen op een motorfiets zat toen enkele personen jullie poogden aan te vallen – later werd gedood door leden van de Limbuwan stoelt evenmin op enige objectieve informatie.

U hebt dit louter van horen zeggen toen u reeds in België vertoefde (CGVS, p. 17-18) en u legde hiervan geen enkel overtuigend begin van bewijs neer.

Behalve een handgeschreven brief van de plaatselijke VDC legde u onder meer geen overlijdensakte of krantenartikelen neer, hoewel dit uitdrukkelijk door het Commissariaat-generaal werd gevraagd (CGVS, p. 17-18).

Daarnaast kan het op zijn minst bevreemdend genoemd worden dat u slechts één van de brieven kon neerleggen die u van de United Limbuwan State Force kreeg. Nochtans zouden ze u sinds u uw job verloor 8 tot 10 brieven hebben bezorgd (CGVS, p. 16).

Ten slotte is het hoogst merkwaardig dat u geen enkele informatie had betreffende eventuele problemen van voormalige collega's bij de Nederlandse organisatie die net als u rond 2065 hun werk verloren hadden. Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk dat u door de Limbuwan gevisieerd werd omdat u bij die Nederlandse organisatie had gewerkt en er een royale ontslagvergoeding had opgestreken (CGVS, p. 16).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zet uw geloofwaardigheid op de helling.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u zich niet (permanent) elders zou kunnen vestigen in Nepal om aan de problemen te ontkomen die u met de United Limbuwan State Force in Oost-Nepal ondervonden zou hebben.

Op de vraag waarom u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen, antwoordde u dat de Limbuwan een groot netwerk hebben en waar u ook zou gaan, van Kathmandu tot Pokhara, zouden ze u kunnen opsporen (CGVS, p. 20).

Uw bewering dat ze u zouden vinden en u problemen zou hebben, is echter louter hypothetisch en stoelt niet op enig objectief gegeven.

Het is daarenboven weinig aannemelijk dat Limbuwan die enkel actief zijn in de meest oostelijke regio van Nepal en aldaar slechts een beperkt aandeel uitmaken van de lokale bevolking u elders in Nepal zouden komen zoeken voor het niet betalen van een donatie, temeer daar de praktijk van gedwongen donaties actueel in Nepal minder en minder wordt toegepast. U verklaarde overigens zelf dat ze uitsluitend in 9 districten in het oosten van Nepal operatief zijn (CGVS, p. 15).

Uw bewering dat ze u overal in Nepal zouden kunnen opsporen en vinden strookt dus geenszins met uw eigen verklaringen noch met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Bijgevolg kan voor u een intern vestigingsalternatief niet a priori uitgesloten worden.

U haalde nog aan dat u lid was van de RPP-N, een royalistische partij in Nepal. U verklaarde dat dit een bijkomende factor is waardoor u gevisieerd werd (CGVS, p. 7).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat er anno 2013 geen vervolging meer bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex)-royalisten. Bovendien blijkt uit uw verklaring dat u nooit actief was op politiek vlak en dat u louter lid bent geworden van de RPP-N omdat de familie van uw echtgenote sympathieën had voor deze partij (CGVS, p. 7). Bijgevolg blijkt uit niets

dat u omwille van uw lidmaatschap van de RPP-N bij terugkeer naar Nepal ook maar enig risico zou lopen.

Tot slot kan er nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier.

Hieruit blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling.

Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen geenszins bovenstaande vaststellingen.

Ze bevestigen uitsluitend uw identiteit, uw lidmaatschap bij de RPP-N, uw tewerkstelling bij SNV en uw deelname aan verschillende opleidingen in het kader van uw werk. Dit wordt niet betwist.

Het attest van uw VDC betreffende de dood van K.G. vertoont een sterk gesolliciteerd karakter. De door u neergelegde brief van de United Limbuwan State Force wijzigt evenmin bovenstaande vaststellingen betreffende uw geloofwaardigheid en de mogelijkheid op een intern vestigingsalternatief. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat deze attesten op zich geen afdoende bewijsmateriaal vormen aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Nepalese documenten of attesten makkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 september 2013 als eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) gelezen in samenhang met artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker slechts een beperkte kennis scheen te dragen over zijn reisweg en reisdocumenten, wat niet overeenkomt met de vaststelling dat op internationale vluchten regelmatig identiteitscontroles plaatsvinden, laat verzoeker gelden (zie p. 4) dat hij zijn eigen internationaal paspoort en staatsburgerschapskaart diende af te geven aan de smokkelaar en “zich niet bemoeide met de manier waarop de smokkelaar de reisweg regelde (bijvoorbeeld omkoping van douaneambtenaren, vervalsing van paspoorten en andere reisdocumenten, enz)”. Hij stelt nog: “Ongetwijfeld zou de smokkelaar weigeren om elke informatie hieromtrent aan Verzoeker mee te delen”.

Hij voert ook aan dat de commissaris-generaal er van uitgaat dat het huidige systeem van identiteitscontroles waterdicht is, wat volgens hem niet overeenstemt met de realiteit; hij acht het niet mogelijk om elke internationale vlucht te controleren en stelt dat het altijd mogelijk is dat douaneambtenaren corrupt zijn. In deze context moet volgens verzoeker de commissaris-generaal ervan uitgaan dat de smokkelaar van verzoeker echt professioneel te werk is gegaan vermits hij “zonder enig probleem in België kon aankomen”.

Verzoeker laat ook gelden dat hij geen enkele reden heeft om zijn werkelijke reisdocumenten achter te houden; hij wijst erop dat hij verscheidene documenten voorlegde waarvan de kostprijs voor eventuele vervalsing “vele malen hoger zou liggen dan een eenvoudig paspoort”. Hij stelt dat de smokkelaar verzoekers origineel paspoort bijhield om te vermijden dat verzoeker zijn origineel paspoort zonder

visum zou tonen aan de douane of dat de douane zou opmerken dat verzoeker over twee tegenstrijdige paspoorten beschikte.

Hij benadrukt nog dat de verklaringen in verband met zijn reisweg slechts *“van ondergeschikt belang zijn”* ten overstaan tot de problemen die hij heeft gekend in zijn land van herkomst.

Waar de commissaris-generaal de verklaring van verzoeker dat hij op een zwarte lijst zou staan van Limbuwan afdoet als een blote bewering die hij niet kan hardmaken, stelt verzoeker dat van hem niet verwacht kan worden dat hij stukken zou voorleggen die hij onmogelijk kan verkrijgen; hij stelt dat hij geen lid is van de Limbuwan-groepering zodat hij geen interne documenten kan voorleggen.

Hij voert aan dat hij verscheidene brieven en telefonische bedreigingen ontving van voormelde groepering omwille van het feit dat hij hen geldelijk onvoldoende steunde en daarom rechtmatig veronderstelde dat hij op een lijst was terechtgekomen van tegenstanders die geliquideerd mochten worden, temeer omdat hij meermaals bedreigingen ontving, hij op zijn motorfiets werd aangevallen en geen andere vijanden had.

Dat groepjes mensen het huis waarin hij verbleef omsingelden en “vandalenstreken” pleegden, is volgens verzoeker in hoofde van de commissaris-generaal een grove onderschatting van zijn problemen; rond het huis waar hij verbleef begonnen groepjes mannen alles kort en klein te slaan en, gelet op zijn voorgeschiedenis met de Limbuwan, was verzoeker er van overtuigd dat ze naar hem op zoek waren.

Wat betreft de verklaring omtrent het overlijden van zijn neefje K.G. stelt verzoeker dat hij zich moeilijk kan inbeelden dat hij valse informatie zou verkregen hebben. Dat hij dit vernam *“van horen zeggen”* kan volgens verzoeker van elke verklaring van derden worden gezegd.

Wat betreft de handgeschreven brief merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal nergens beweert dat het om een vervalst document zou gaan zodat niet rechtens kan verondersteld worden dat zijn verklaringen vals zouden zijn.

Hij stelt ook dat het moeilijk is om informatie in te zamelen omtrent de problemen van ex-collega's omdat velen inmiddels verhuisd zijn en hij met hen geen enkel contact meer heeft. Bovendien laat hij gelden dat het moeilijk is *“om overheidsdocumenten te bekomen om hun problemen te kennen, vermits hij als derde wordt beschouwd en geen actueel belang heeft om hun situatie te kennen”*.

Met het gebruik van de woorden *“wat er ook van zij”* in de bestreden beslissing, geeft de commissaris-generaal volgens verzoeker te kennen dat hij het asielrelaas niet volledig wenst te onderzoeken.

Verzoeker stelt ook de mogelijkheid te betwisten dat hij in Nepal over een intern vluchtalternatief beschikt. Hij legt uit dat de Limbuwan over een uitgebreid netwerk beschikken; hij stelt dat hij bedreigd werd in meerdere regio's en dat de telefonische bedreigingen plaatsvonden ongeacht waar hij zich bevond. Hij voert aan dat de Limbuwan niet kunnen worden aanzien als een groepering van lokale criminelen; hij herhaalt dat ze over een uitgebreid netwerk beschikken waarbij ze gemakkelijk informatie kunnen doorspelen aan leden in andere provincies, zodat een eenvoudige verhuis voor hem geen oplossing biedt.

Hij stelt niet te betwisten dat er in Nepal anno 2013 geen actieve vervolging meer bestaat voor (ex-) royalisten; hij wijst er alleen op dat zijn royalistische sympathie *“een rol heeft gespeeld in de bedreigingen aan het adres van Verzoeker”*.

Verzoeker hekelt het feit dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde documenten bij gebrek aan een echtheidsonderzoek afwijst om de enkele reden dat in Nepal valse documenten tegen betaling kunnen worden verkregen; volgens hem is dit slechts een *“algemene vaststelling”* die niet op zijn feitelijke situatie wordt betrokken. Hij wijst er ook op dat er geen contradicties werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en de neergelegde stukken.

Verzoeker voert nog aan dat hij alle redelijke inspanningen geleverd heeft om documenten aan te brengen; hij laat gelden dat zijn relaas coherent en plausibel is en overeenstemt met de feiten bekend over zijn land wat maakt dat zijn relaas als geloofwaardig dient te worden aangenomen.

De niet vermelding van bepaalde details bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal is volgens verzoeker te wijten aan stress, aan een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en aan de opgelopen trauma's in het land van herkomst en kan volgens hem niet leiden tot het besluit dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 7) als tweede middel een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat in Nepal voortdurende schendingen van de mensenrechten een trieste realiteit zijn en dat de autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Volgens hem is uitwijken naar een andere regio in zijn land geen optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is, een situatie die tot op de dag van vandaag blijft voortduren en volgens verzoeker een algemeen bekend gegeven is zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte diende te zijn.

Hij verwijst ter illustratie naar internetartikelen van 2013 van "Amnesty International" omtrent de actuele situatie in Nepal.

Hij laat gelden dat hieruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst er een reëel risico is op ernstige schade en dat hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dit risico wil stellen zodat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 10) als derde middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), dat stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Hij laat gelden dat wanneer zijn asielaanvraag afgewezen wordt, hij zal gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten waardoor hij blootgesteld wordt aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in Nepal wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als vierde middel (zie p. 11) nog een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals bepaald door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat deze niet zorgvuldig werd voorbereid zodat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Verzoeker vraagt aan de Raad van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker vage verklaringen aflegde.

Zo verklaarde hij dat de Limbuwan activisten zijn naam op een lijst van gezochte personen hebben gezet omdat hij hun eisen niet inwilligde, maar kon hij geenszins aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk op een lijst van gezochte personen staat; hij leidde dit enkel af uit het feit dat hij een aantal brieven en telefonische bedreigingen ontving vanwege de Limbuwan die wilden dat hij geld schonk.

Verzoekers bewering dat het huis van zijn neef in Sunsari door Limbuwan omsingeld werd omdat ze hem zochten, is eveneens een hypothese; verzoeker verklaarde immers enkel dat ze rond het huis vandenstroken hadden gepleegd (zie het verhoorverslag van 2 juli 2013, p. 13,14, 17, 19).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat van hem niet verwacht kan worden dat hij documenten zou voorleggen die hij onmogelijk kan verkrijgen en stelt dat hij door zijn gekende problemen rechtmatig veronderstelde dat hij op een lijst was terechtgekomen van tegenstanders die geliquideerd mochten worden, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*, gelet op verzoekers vage verklaringen.

Het nieuws dat zijn neefje K.G. werd gedood door leden van de Limbuwan, weet verzoeker enkel van horen zeggen toen hij reeds in België vertoefde (zie het verhoorverslag, p. 17, 18).

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker zich moeilijk kan inbeelden dat hij valse informatie zou verkregen hebben, kan de loutere bewering niet hard maken.

Verzoeker legde aangaande deze moord op K.G. overigens geen enkel overtuigend begin van bewijs neer; behalve een handgeschreven brief van de plaatselijke VDC, die een sterk gesolliciteerd karakter vertoont en waaraan aldus bewijskracht ontbeert, liet verzoeker na een overlijdensakte of krantenartikel neer te leggen, hoewel dit uitdrukkelijk door de commissaris-generaal werd gevraagd (zie het verhoorverslag, p. 17, 18).

De Raad vindt het tevens onaannemelijk dat verzoeker slechts één van de brieven kon neerleggen die hij van de United Limbuwan State Force kreeg, terwijl hij, nadat hij zijn job verloor, 8 tot 10 brieven zou hebben ontvangen (zie het verhoorverslag, p. 16).

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze inspanningen levert om bewijzen bij te brengen. Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Ten slotte is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele informatie had betreffende eventuele problemen van voormalige collega's bij de Nederlandse organisatie die net als hij, hun werk verloren hadden, hoewel verzoeker nochtans uitdrukkelijk verklaarde dat hij door de Limbuwan gevisieerd werd omdat hij bij die Nederlandse organisatie had gewerkt en er een royale ontslagvergoeding had opgestreken (zie het verhoorverslag, p. 16).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat het moeilijk is om informatie in te zamelen omtrent de problemen van ex-collega's omdat velen inmiddels verhuisd zijn, omdat hij met hen geen enkel contact meer heeft en omdat het moeilijk is "*om overheidsdocumenten te bekomen om hun problemen te kennen, vermits hij als derde wordt beschouwd en geen actueel belang heeft om hun situatie te kennen*", wijst de Raad erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren bij ex-collega's die mogelijk ook problemen gekend zouden hebben, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad hecht evenmin geloof aan de door verzoeker opgegeven reisweg.

Zo kon hij niet met zekerheid opgeven onder welke identiteit (naam, geboortedatum, geboorteplaats) hij naar België is gereisd; hij vermoedt slechts dat hij onder eigen naam en met zijn eigen paspoort reisde en wist evenmin of in het door hem gebruikte reisdocument een visum stond.

Verzoeker verklaarde nog dat de smokkelaar hem het paspoort enkel overhandigde bij het passeren van de grenscontrole en dat deze hem ook niet had geïnformeerd over de identiteit waaronder hij zou reizen (zie het verhoorverslag, p. 10-12)

De Raad wijst erop dat van verzoeker nochtans verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van de gebruikte documenten. Een vluchtreis is immers een precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over de organisatie van de reis en de reisdocumenten.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er op internationale vluchten identiteitscontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat meermaals ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en bedoelingen en waarbij men ook ondervraagd kan worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij *“zich niet bemoeide met de manier waarop de smokkelaar de reisweg regelde (bijvoorbeeld omkoping van douaneambtenaren, vervalsing van paspoorten en andere reisdocumenten, enz)”* en dat *“Ongetwijfeld zou de smokkelaar weigeren om elke informatie hieromtrent aan Verzoeker mee te delen”*, antwoordt de Raad dat het niet aannemelijk is dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar.

Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land van herkomst, is het immers onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet beter op de hoogte heeft gebracht.

De stelling van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het huidige systeem van identiteitscontroles niet waterdicht is, dat het niet mogelijk is om elke internationale vlucht te controleren en dat het altijd mogelijk is dat douaneambtenaren corrupt zijn, is slechts een blote bewering.

Zodoende toont verzoeker niet aan dat bovenvermelde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe indien hij voormelde informatie betwist, om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De verklaringen in het verzoekschrift dat verzoeker geen enkele reden heeft om zijn werkelijke reisdocumenten achter te houden, dat hij verscheidene documenten voorlegde waarvan de kostprijs voor eventuele vervalsing *“vele malen hoger zou liggen dan een eenvoudig paspoort”* en dat de smokkelaar verzoekers origineel paspoort bijhield om te vermijden dat verzoeker zijn origineel paspoort zonde visum zou tonen aan de grensinspectie of dat deze zou opmerken dat verzoeker over twee tegenstrijdige paspoorten beschikte, kunnen bovenstaande vaststellingen niet op zij schuiven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat zijn verklaringen in verband met zijn reisweg slechts *“van ondergeschikt belang zijn”* ten overstaan tot de problemen die hij heeft gekend in zijn land van herkomst, antwoordt de Raad dat de geloofwaardigheid van de reisweg kan worden betrokken bij de beoordeling van de asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg dragen ook bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Deze vaststellingen doen tevens vermoeden dat verzoeker zijn werkelijke reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties ten einde bepaalde gegevens te verbergen.

In zijn verzoekschrift laat voert verzoeker nog aan dat de niet vermelding van bepaalde details bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal te wijten is aan stress, aan een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en aan de opgelopen trauma's in het land van herkomst wat volgens hem niet leiden tot het besluit dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is.

De Raad wijst erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Bovendien is de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en *“een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid”* kan geen reden zijn om aan de overheid van het land waar men bescherming zoekt, onjuiste informatie te debiteren.

Zelfs indien verzoekers problemen als geloofwaardig zouden worden aangenomen, *quod non in casu*, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om aan zijn voorgehouden problemen die hij met de United Limbuwan State Force in Oost-Nepal ondervonden zou hebben, te ontkomen.

De Raad wijst erop dat er, volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst, geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat de Limbuwan in zijn land over een uitgebreid netwerk beschikken; hij verklaart dat hij bedreigd werd in meerdere regio's en dat de telefonische bedreigingen plaatsvonden ongeacht waar hij zich bevond. Hij stelt dat de Limbuwan niet kunnen worden aanzien als een groepering van lokale criminelen; en herhaalt dat deze over een uitgebreid netwerk beschikken waarbij ze gemakkelijk informatie kunnen doorspelen aan leden in andere provincies, zodat een eenvoudige verhuis voor hem geen oplossing biedt.

De Raad is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat de Limbuwan, die enkel actief is in de meest oostelijke regio van Nepal en aldaar slechts een beperkt aandeel uitmaken van de lokale bevolking, verzoeker elders in Nepal zouden gaan zoeken voor het niet betalen van een donatie, temeer daar de praktijk van gedwongen donaties actueel in Nepal minder en minder wordt toegepast.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal overigens zelf dat de Limbuwan uitsluitend in 9 districten in het oosten van Nepal operatief zijn (zie het verhoorverslag, p. 15). *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk kan maken waarom hij, om aan de problemen met de United Limbuwan State Force in Oost-Nepal te ontkomen, zich niet in een ander deel van Nepal zou kunnen vestigen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij lid was van de RPP-N, zijnde een royalistische partij in Nepal, en in zijn verzoekschrift nog aanhaalt dat zijn royalistische sympathie *“een rol heeft gespeeld in de bedreigingen aan het adres van verzoeker”*, wijst de Raad erop dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er anno 2013 geen vervolging meer bestaat in Nepal op welk niveau dan ook van (ex)-royalisten. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaring dat hij nooit actief was op politiek vlak en dat hij louter lid bent geworden van de RPP-N omdat de familie van zijn echtgenote sympathieën had voor deze partij (zie het verhoorverslag, p. 7).

Bijgevolg blijkt uit niets dat verzoeker omwille van zijn lidmaatschap van de RPP-N bij terugkeer naar Nepal risico zou lopen.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, gezien een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen wat gelet op bovenstaande vaststellingen, *in casu* niet het geval is.

Het attest van de VDC betreffende de dood van K.G., vertoont een sterk gesolliciteerd karakter en faalt derhalve in het leveren van bewijskracht.

De bijgebrachte brief van de “United Limbuwan State Force” wijzigt evenmin bovenstaande vaststellingen betreffende verzoekers ongeloofwaardigheid en de mogelijkheid op een intern vestigingsalternatief.

Tevens merkt de Raad op dat uit voormelde informatie tevens blijkt dat Nepalese documenten of attesten makkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden.

De overige stukken bevestigen slechts de identiteit van verzoeker, zijn lidmaatschap bij de RPP-N, zijn tewerkstelling bij SNV en zijn deelname aan verschillende opleidingen in het kader van zijn werk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde

bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), voormeld artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Nepal geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Nepal: Veiligheidssituatie in Nepal*" van 5 april 2013 stelt de Raad immers vast dat dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin.

De beweringen in het verzoekschrift dat in Nepal voortdurende schendingen van de mensenrechten een trieste realiteit zijn, dat de autoriteiten niet bij machte te zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is en dat het land op politiek en militair vlak onstabiel is, doen hieraan geen afbreuk. Uit de informatie van 2013 van "Amnesty International" die verzoeker aanhaalt aangaande de actuele situatie in Nepal blijkt geenszins dat er in Nepal een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet aan de gang is.

Laatstvermeld artikel 48/4, § 2, c) beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE